

Březen 2024

PODĚKOVÁNÍ

Statutárnímu městu Opava, Moravskoslezskému kraji, Klubu českých turistů, Asociaci TOM a MŠMT ČR za finanční příspěvky na celoroční činnost našeho turistického oddílu KADAO.

KADAO

OBČASNÍK TURISTICKÉHO ODDÍLU

31

BOBR

BOBR

BOBR

BOBR

Milí rodiče, milí oddíloví kamarádi,

dostal se vám do ruky již 31. BOBR. Měli jsme teď delší odmlku, ale věříme, že s vaší pomocí se nám to již nestane (viz poslední strana). V letošním roce budeme slavit významné oddílové jubileum. 10. října to totiž bude přesně 40 let, kdy se dva kluci (Tom Weicht a Pavel Král) rozhodli, že spolu založí turisták. Nejspíš je ani ve snu nenadalo, že nám to spolu vydrží tak dlouho. Za ty roky oddílem prošlo opravdu mnoho dětí, někteří jsou dnes vašimi vedoucími a jiní třeba vašimi rodiči či kamarády. Nezapomeňte si do svých poznačit sobotu 5. 10., protože se něco "VELKÉHO" chystá... a my všichni budeme u toho! . REDAKCE

CO SE V TOMTO ČÍSLE DOČTETE?

- **Fuerteventura - proč ne?**
Partička starých opět na cestách
- **Vánočka s Grinchem**
Tak trochu jinak zelené Vánoce
- **Zimní srav v Ostravici**
Tradiční zimní setkání s tomíky
- **Ringo turnaj o zlaté trenky**
Trenér "M" na nás byl hrdý
- **Uzlařská regata**
Jelo nás málo, ale uspěli jsme
- **Víkend ve Vsetínských vrších**
Aneb pořádné putování po horách
- **14 měsíců ve světě**
LA na cestě kolem světa
- **Jen počkej zající**
Netradiční výprava s tradicemi
- **Bobrovo japonské okénko**
Bíží se tábor...
- **Logo ke 40. výročí**
Vaše zaslané návrhy do soutěže
- **Gumicuk s kuličkou**
Tip na turistickou vychytávku
- **Zase nějaké to "luštěníčko"**

Čau děcka.

Určitě si říkáte, co asi dělají vaši vedoucí během zimy, když není výprava. No, všichni rádi jezdíme na hory lyžovat či snowboardit a rádi jezdíme spolu. Ale co dělat, když je zima jako tahle a sněhu je málo? Naštěstí, některé nadšence z nás napadlo, proč nejít v zimě k moři? A tradiční výlet byl na světě.

A tak jsme letos již po třetí vyrazili s některými z nás na listopadový Surf trip. Proč listopad? Klesající změny teplot a sílící povětrnostní podmínky jsou ideální pro větší vlny. Letošní destinace, Kanárské souostroví, konkrétně Fuerteventura. Méně navštěvovaný ostrov, který je ale svou polohou pro surf ideální.

Plán byl jasný, 18 kamarádů, 4 auta, přímý let z Vídně. Přistání v hlavním městě. Půjčit si auta na letišti. Směr předem zarezervovaná vila ve vnitrozemí. A parádní výlet mohl začít. Vše vyšlo podle plánu, i když auta dělala trochu drahoty. Procházka hlavním městem a první zastávka

obchodák a velký nákup zásob. Zastávka na koupání v oceánu a rovnou do vily. Po příjezdu překvapení všech. Obrovský prostor, pro každého postel, super kuchyň, co víc si přát? Následující program na dva dny byl jasný. Zajet do půjčovny surfů, hodit je na střechu auta a objíždět pláže a hledat nejlepší vlny.

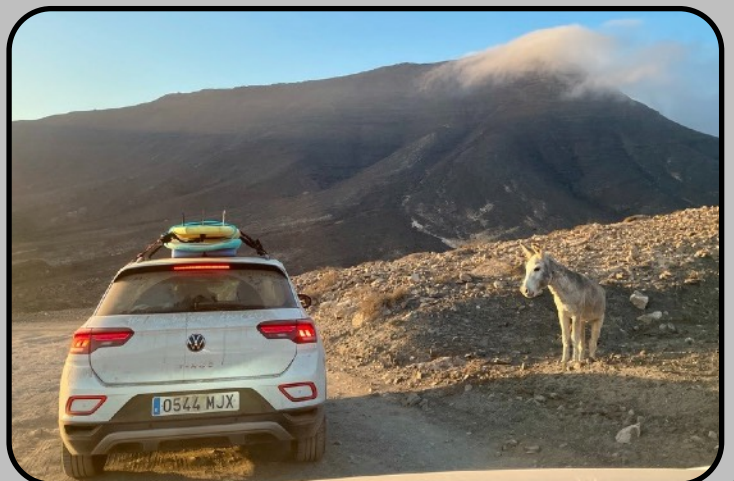
Co jsme viděli kromě pláží? Morro de Velosa (hora 675m.n.m.), Puertito de Los Molinos (krásná skalnatá zátoka), Parque Natural de Corralejo (přírodní park z písečných dun), Popkorn beach. A naše surf spots Playa del Moro, Piedra Playa a Playa de Cofete.

Společná příprava snídaní a večeří. Večerní zpívání, tančení, koupání v bazénku a samozřejmě grilovačka s mořskými plody.

Suma sumárum bylo to super, určitě zase vyrazíme 😊.

PS: některým z nás to surfování i trošku šlo 😊.

Šampón

Anička s Danečkem nám připravili krásné Vánoce. Na ty letošní do Kaménky totiž zavítal Grinch se dvěma pomocníky. A objevil se hned po setmění, co jsme mezi sebou vybrali všechny svíčky, cukrovíčko, dárečky a zasedli k vánočnímu kvízu. Zabušil nám na okno, až jsme hrůzou vyskočili a ukázal nám pytel s dárečky, které nám právě ukradl. Hned bylo po dobré náladě a šli jsme spát rozladěni z toho, co si tedy počneme.

Naštěstí měla Anička hned v sobotu ráno připravený dobrý plán, a to, že zkusíme přilákat Grinche tím, že budeme dělat co nejvíce vánočních věcí. Protože Vánoce Grinch nesnáší a chce nám je pokazit, určitě ho nalákáme mezi nás a zkusíme mu dárky zase ukrást. A tak jsme se poctivě celé dopoledne snažili a v 5 týmech pojmenovaných dle 5 druhů cukroví jsme chystali lodičky se svíčkami, ozdoby na stromeček, těsto na trdelník, punč a trénovaly se koledy. Grinche to opravdu nalákalo, bohužel však přišel bez dárečků a ještě nám to všechno chtěl ničit. Proto jsme raději vyrazili ven na hry ve sněhu a indiánskou honěnou.

Když už jsme byli promrzlí, zašli jsme se ohřát k ohni, který Martin po celý den venku udržoval, a ohřáli jsme se punčem. Ale hlavně jsme každý měli možnost upéct si nad ohněm svůj vlastní trdelník. To se nám dařilo se střídavým úspěchem, někdo měl spíše syrový, někdo více na černo, což se však dalo schovat pod kokosovo-skořicový posyp, ale znáte to, když jste hladoví a vymrzlí, tak vám chutná všechno. A kdo měl ještě hlad, mohl si dát kotel teplé zelňačky, která se vařila uvnitř. Je, co jsme se ohřáli a usušili, jsme ven vyrazili podruhé, abychom si toho sněhu dosyta užili. Tentokrát se hlavně bobovalo z prudkého svahu hned u chalupy. Bohužel končil svah trochu nešťastně plotem, ale nakonec přežily všechny děti a k tomu i plot, což bylo fajn. **Tygřík**

ZIMNÍ SRAZ TOM V OSTRAVICI

13. 1. 2024

Jako každý rok, tak i letos jsme se zúčastnili Zimního srazu TOM v Ostravici. Letošní půlkulatý 55. ročník přitáhl na 170 účastníků, kteří se setkali pod Lysou Horou na místní táborové základně uprostřed lesa na tábořišti Baníku. Po úvodním přivítání Mojžíra Piráta Nováčka a Honzy Řičného jsme se vrhli do 12 soutěží všeho druhu - od sportovních, přes znalostní, postřehové až po hry na paměť. Během příjemného dopoledne v kulise zasněžených Beskyd jsme si tradičně rozdělali i ohýnek, ke kterému se chodili ohřát mnozí ze všech oddílů a jasné je, že nechybělo ani opékání vuřtů. V průběhu srazu se také podávala česneková polévka, což byl skvělý nápad šéfa hlučínských Zálesáků Honzy Řičného.

Po skončení soutěží proběhlo vyhodnocení, které bylo vydatně pozměněno a hlavně urychleno, takže jsme na výsledky her nečekali příliš dlouho. Naším členům se docela dařilo, alespoň podle počtu diplomů, které někteří nasbírali. Tak třeba Emilka byla ve své kategorii do 7 let celkově druhá. Nebo třeba Robert, jako nejmladší mezi veterány, se probojoval na první místo. Dařilo se i Drakovi, který se také probojoval na stupně vítězů. Díky tomu, že jsme byli nejpočetnějším oddílem a měli jsme více hlídek, se nám dařilo natolik, že jsme si nakonec ze srazu odvezli i dva dorty, které jsme „zecpali“ po cestě zpátky vlakem do Opavy.

O umístění však tolik nešlo. Důležitější je, že jsme se provětrali v přírodě, zjistili, že i v zimě se dá rozdělávat oheň, a že ke krásně strávené sobotě nepotřebujeme mobil v ruce a taky jsme se mohli setkat s přáteli z dalších oddílů.

Tak příští rok zase AHOJ!

ZDAR Adam Dib Weicht

RINGO TURNAJ O ZLATÉ TRENKY VE VALAŠSKÉM MEZIŘÍČÍ

Po roce jsme opět měli možnost navštívit v lednu oblíbenou deskohernu Vrtule ve Valašském Meziříčí a zúčastnit se turnaje v ringu, který vždy skvěle pořádá oddíl TOM Zlaté Šípy.

Po dlouhé cestě z Opavy jsme nakonec dorazili do herny Vrtule a celý zbytek večera jsme strávili prolézáním všech jejích zákoutí a labyrintů, hraním deskovek a prozkoumáváním hlavolamů a optických klamů. Ráno jsme sbalili věci a vyrazili do tělocvičny na zahájení turnaje. Bylo nás hodně a tak jsme mohli sestavit mnoho trojčlenných týmů, do všech kategorií, ve kterých celé dopoledne zápolily v ringu o vítězství, ve třech tělocvičnách, a o možnost ponosit si zlaté trenky. Ve skvělé atmosféře se některým našim týmům opravdu dařilo a dva z nich skutečně ponosily zlaté trenky a mohli jsme se projít po koberci slávy. Zahanbit se nedali ani ostatní naši ringaři.

O umístění však tolik nešlo, jako o to, že si všichni hráči skvěle zahráli a zasloužili si velkou pochvalu a trenér Marcel mohl být na nás hrdý. Velké díky však patří hlavně pořadatelům TOM Zlaté Šípy, kteří tento pohodový turnaj pořádají a báječně provozují deskohernu, bez které by náš každoroční víkend ve Valmezu nebyl úplný. Již nyní se těšíme na další ročník.

TOM

Uzlařská REGATA

PLNÁ SKVĚLÝCH UMÍSTĚNÍ

Na regatu jsme se netradičně vydali auty, protože bylo přihlášených málo dětí a vlezli jsme se do dvou sedmimístných. Na místě nás už čekala Emilka a Bobřice s taťkou Placákem, který se hecl a jakožto správný zálesák a tramp se rozhodl vázat uzly s námi. Uzlařské regatě každý rok ubývají postupně účastníci, letos se sešlo 130 dětí z 19 oddílů a ten náš patřil mezi nejpočetnější. V kategorii plavčků kluků letos dokonce soutěžilo jen 5 chlapců, kteří tedy všichni rovnou prošli i do finále. Zároveň se stal trochu malér, protože finále vyhrál ten, který byl v obou předchozích kolech diskvalifikován, takže vlastně možná ani neměl postoupit. Největší zastoupení jsme měli mezi holkami u plavčků, kde Emilka i Laurinka jakožto holky, které jsou v oddíle teprve půl roku, zvládly zavázat správně všech 6 uzlů v krásném čase kolem jedné minuty. Bobřici těsně uniklo finále, naopak se do něj probjovaly Noemi s Julinkou. Noemi vázala skvěle, brala by určitě medaili, bohužel jí jeden uzel neuznali a byla diskvalifikována, a tak vlastně trochu pomohla Julince, která si tím pádem vysloužila medaili bronzovou. V lodnicích holkách se výborně dařilo Bobině, které jen těsně uniklo

1. místo, přesto byla velmi spokojená za stříbrnou medaili a čas 27 sekund. A také Gabča s Vendulkou zaslouží uznání, i když by si asi obě přály výkon o krapet lepší, takže šance bude zase za rok. V kadetech už byla konkurence i časy o něco tvrdší, a tak také rovněž poměrně těsně uteklo finále Elišce i Mišce s časy těsně nad 30 sekund. Dan podal v 2. kole výrazně lepší výkon v němž v tom 1., ale na finále to také nestačilo. Kategorii Mořských vlčic ovládla Tygřík za čas 18 s, bohužel superfinále se jí vůbec nepodařilo, a tak loď opět nepřivezla, uvidíme, třeba to vyjde někdy jindy. Mezi veterány se dařilo Hokimu, který se postupně zlepšoval, až finále zvládl za 27 sekund a stejně jako Bobina si odvážel 2. místo. Placák tak trochu doplatil na velkou nervozitu a nestihnul zavázat všechny uzly v limitu, takže se prý máme těšit na příští rok. A velmi úspěšná byla také Markéta, která mezi Veteránkami byla 2. a se Samíkem vyhrála kategorii Mamina a Mimina. Takže velké úspěchy na všech frontách!!!

Tygřík

SKVĚLÝ VÍKEND VE VSETÍNSKÝCH VRŠÍCH

Již dávno jsme si se staršími kluky a holkami slíbili, že uděláme čundr po horách. Jen my starší a v zimě, bez ohledu, jak bude a taky „bez mladších“, protože půjdeme „na těžko“ s batohy. Věděl jsem, že nás nepůjde 40, jako na Fatru, ale že nás bude jen sedm, bylo pro mne velkým zklamáním. Víím, že je zrovna sezónní období chřipek a angín, ale myslím, že větší epidemií je už delší dobu lenost a pohodlnost.

Počet v sedm, však ničemu vůbec nebránil, ba naopak. Sešli jsme se ráno u nádraží, abychom za nějaké 2,5 hodiny vystupovali ve Vsetíně, počkali na autobus do Bystrčičku, U Bušů, kde jsme na zastávce vystoupili do deště. Na sebe pláštěnky a v poledne jsme již byli v, 4 kilometry vzdálené, hospůdce v Santově. Super!

Pomalinku přestávalo pršet a my začali stoupat přes Ptáčnici k chatě na Vsáckém Cábu (841 m.n.m). Zastavili jsme se, napili, zkoukli závěr přenosu v biatlonu, kluci hráli Bang! a kolem třetí odpoledne jsme začali klesat k cíli naší dnešní cesty v Janové, chalupě Kusalíno.

Jenom rozvěsili mokré hadry a pláštěnky kolem kamen a zanedlouho již praskal o v kamnech dřevo a oheň a my si uvařili horký čaj a kávičku. Vyndali jsme jídlo a hlavně opět Bang a mohlo se začít „nicneděláním“. To my umíme dobře! Dib, který celou cestu táhl kilo mouky, vyrobil nádherné těsto, které nechal vykynout a zatímco Rózi psala do místní kroniky a kluci hráli karty, pekl v troubě vynikající

placky, které jsme si mazali česnekem nebo sýrem či kečupem. Dobrota! Celý večer jsme hráli deskovky: oddílové pexeso, Yogi a výborně jsme se bavili u Co to čmáráš? Vlk potom hrábl do strun a zpíval a hrál ještě dlouho v noci. Vždyť jsme se na to těšili a celou cestu na chalupu jsme se střídali v nesení kytary. Příště už bez ní nejdeme, to je jasné!

Ráno jsme si udělali snídani, někdo vajíčka, párek, jiný buchtu z domova nebo řízek a spustili jsme se do práce, neboť jsme slíbili správci Jirkovi, že pomůžeme trochu se dřevem. Asi dvě hodiny jsme jezdili s kolečky v blátě, které bylo i cestou sem, naším největším a nejčastějším „nepřítelem“. Menší špalky jsme ukládali do přístřešku a velké jsme přemístili kutálením na bližší hromadu k chalupě. Pak už jsme však museli vyrazit na cestu, neboť nám jel po obědě vybraný vlak domů. 6,5 kilometru dlouho cestu z Kusalína do Vsetína na vlakové nádraží jsme ušli za necelou hodinu a půl a náš vlak jsme stihli jen taktak. Ušli jsme za ty dva dny 22 kilometrů, boty a kalhoty jsme měli zablácené, ale ve vlaku nám kupodivu nikdo nic neřekl, ani když jsme s kytarou opět zpívali.

Měli jsme se fantasticky, i v horším sobotním počasí. Byl to prostě takový obyčejný čundr, moc prima víkend starších, jaký jsme si slíbili a jaký určitě zase zopakujeme. Už nyní obhlížíme boudy, kam bychom se vydali příště!

Ahoj

Tom

14 MĚSÍCŮ VE SVĚTĚ

Většina z vás si jistě všimla, že Dib s Luckou se v loňském roce neobjevovali na schůzkách ani výpravách. A někteří z vás určitě ví, že jsme se vydali na dalekou roční cestu na Nový Zéland. Naše rozhodnutí přišlo už před několika lety, bylo zpožděno o covidovou dobu a k našemu překvapení v březnu roku 2022 jsme dostali zprávu, že naše Working Holiday víza budou obnovena a my máme jedinou šanci. Buď teď nebo nikdy! Rozhodování nám zabralo necelý

s turbany na hlavě, zahalené ženy, všude okolo písek, velbloudi, ale to nejhorší bylo horko. Naše několikakilové krosny jsme tahali po hlavním městě ve 43 °C, kdy aplikace počasí psala „pocitová teplota 51 °C“. Navštívili jsme místní muzea, typické tržiště či hlavní mešity a památky města. Město se právě v té době chystalo na mistrovství světa ve fotbale, takže bylo zajímavé pozorovat pouštní město měnící se ve fotbalové dějiště.

březnový víkend, ale všechna „pro“ vyhrála a my jsme se rozhodli začít úřadovat. Taková daleká cesta opravdu potřebuje nemalé ouředničení. Všechno šlo podle plánu a 18. srpna 2022 jsme z Prahy odlétali do Kataru.

Vařící Katar a velbloudi

Naší první zastávkou, byť jen dvoudenní, byl stát Katar a jeho hlavní město Dauhá. Pro nás to byl opravdu jiný svět. Po městě chodili šejkové

Viet-Namská láska

Jestli jsme si do teď mysleli, že Katar byl jiný svět, co teprve Vietnam. Jako první jsme navštívili hlavní město Hanoj, kde jsme se naučili, že při přecházení cesty musíte dát ruku nahoru, zakrýt si oči a doufat, že všechna ta místní doprava od aut, přes motorky až po pojízdné bryčky stihnou zastavit. Horská oblast Sapa byla plná rýžových polí a chudých dětí, které nám chtěly za pár

dongů prodat jejich pletené náramky. Cestování po Vietnamu nočními lůžkovými autobusy nebylo vždy pohodlné, ale byl to skvělý způsob, jak na jedné straně Vietnamu večer nasednout do autobusu a ráno se probudit v úplně jiném místě. Takto jsme se přemísťovali ze severu Vietnamu až na jih. V každé naší destinaci jsme si půjčili skútr a navštívili jsme národní parky, krásné chrámy, ochutnávali vietnamské jídlo a vietnamskou kávičku až jsme se ocitli v Ho Či Minově městě (Saigon), které už se nemálo podobalo našim velkoměstům plným mrakodrapů. Vietnamská kuchyně je opravdu pestrá, od plovoucích marketů na řece Mekong až po naporcovaného psa k obědu. Vietnam je divoch, kterého jsme si tolik oblíbili.

Falešné Bali, za které se platí

Naše další zastávka na cestě na Zéland bylo Bali, jeden z ostrovů Indonésie. Ihned po přeletu jsme si vyzkoušeli místní handlování o cenách ať už jídla, oblečení, taxíků či ubytování. Naše ubytování ve městečku Ubud vypadalo jako bychom spali v nějakém typickém balijském chrámu. Tak jako ve Vietnamu se cestování po okolí neobejde bez skútru, tak jsme si jeden po celou dobu našeho pobytu půjčili a projeli větší část severozápadu a středního Bali. Ostrov nepřestává překvapovat krásnými vodopády, chrámy či kokosovými ořechy na každém kroku. Jenže... Na rozdíl od Vietnamu se na Bali platí úplně za všechno. Od parkování, přes vstupy až po vyfocení u známé balijské brány. Jenže si představte, že za den navštívíte takových míst třeba deset. To už si rozmyslíte, zda potřebujete vidět všechno. Takže jsme se snažili co nejvíce času trávit s místními – slavili jsme s nimi dětský

den, byli na pohřebním ceremoniálu nebo hráli na kytaru a zpívali písničky s místními.

Jednodenní Sydney

Poslední zastávkou na naší cestě bylo australské město Sydney, kde jsme měli během osmi hodinového mezipřistání jediný úkol – vidět slavný Opera house. Tento slavný dům jsme mohli tisíckrát vidět na obrázcích, ale reálný pohled byl velkolepý. Po 3 týdnech na cestě v asijských zemích jsme si v Sydney připadali jako v cizím světě. Museli jsme čekat na přechodu, město mělo řád, lidé byli krásně obléknutí a vypadali neustále zaneprázdnění no a v neposlední řadě káva stála 100 Kč a ne 5 Kč jako na Bali. Což byl pro nás asi hlavní šok po tom „levném vietnamsko-balijském životě“.

Konečně Zéland!

Pak už jsme ale opravdu doletěli na Nový Zéland. Pokud byste z Česka vyvrtali díru přes

střed Země, vykopete se někde u Wellingtonu, hlavního města Zélandu. Náš kiwi život (kiwi – takto si přezdívají Novozélandčané) ale začal v Aucklandu, kde jsme koupili našeho cestovního parťáka Alfíka, kterého jsme v prvních dvou týdnech sami přestavěli na obytnou dodávku, ve které jsme takřka celý rok bydleli. Po příjezdu na Zéland jsme si před cestovním létem chtěli vydělat penízky a tak jsme na 3 měsíce zakotvili v borůvkovém sadu. Adam vyzvedával nasbírané borůvky od sběračů a Lucka kontrolovala jejich kvalitu.

Sezonu jsme ukončili těsně před Vánoci, na které nás šéfka s její rodinou pozvala, ať je netrávíme sami. 24. prosince jsme si s DiBem udělali české Vánoce s hrachovkou, bramborovým salátem a pražmanem zlatým, kterého jsme si ulovili v moři. Oficiálně se Vánoce na Zélandu slaví až 25.12. a jelikož jsme na jižní polokouli, všechno je tam obráceně – o Vánocích není kosa jak v psírně, nýbrž největší pařák, takže všichni surfují a vychutnávají si vánoční šunku a tradiční zákusek – Pavlova.

Po Vánocích jsme vyrazili na měsíční roadtrip, během kterého jsme dojeli na Jižní ostrov. Tam jsme strávili dalších 7 měsíců, během kterých jsme cestovali, pracovali a zase cestovali. Pár týdnů jsme strávili v hotelové restauraci za barem, jindy jsme dělali úklidy baráků, zakotvili jsme i na ovčí farmě, kde Lucka hlídala děti a Adam pomáhal s ovci a se dřevem na zimu. Nejvíce času jsme ale strávili ve městě Christchurch – největším městě na Jižním ostrově. To už nám v peněžence cinkal poslední dolar, a tak jsme se rozhodli, že si najdeme práci na delší dobu. Navlékli oranžovou bundu a kalhoty

a pracovali jsme pro místní technické služby. Naši poslední práci na Zélandu byla práce ve skiareálu, kde Lucka prodávala lístky a Dib dělal instruktora a vlekaře.

Co nás nepřestávalo na Zélandu překvapovat jsou místní živočichové a rostliny, kteří jsou naprosto odlišní od těch evropských – lesy s obrovskými kapradinami nebo palmami, nádherně zbarvení ptáci jako je třeba Pukeko, Fantail nebo Tui, volně žijící papoušci Kea nebo Kaka a také Kiwi a Takehe, které jsme měli možnost spatřit jen dvakrát.

K tomu nádherná příroda, vysoké hory, čisté řeky, lávová pole, stoupající pára ze země. Nic, co bychom před tím neviděli, ale snad nikde na světě nenajdeme všechny tyto krajiny na tak malém kousku území. V Evropě musíme ujet od ledovců na Islandu k písčité pláži v Itálii tisíce kilometrů, na Zélandu nám stačí pár desítek.

Samoa uprostřed Pacifiku

Ještě během pobytu na Zélandu jsme si stříhli 10denní návštěvu Samoa. Protože jsme neměli peníze na rozhazování, rozhodli jsme se, že zkusíme dobrovolničit. Tři dny jsme pracovali u tlusté paní Temukisy, která nás za naši práci

krmila kokosy, papájou a ananasem, které rostly na její zahradě. Pomohly jsme jí také zpracovat její kakaové boby a za odměnu jsme si vychutnali lahodné kakao. Zbytek návštěvy jsme strávili zejména šnorchlováním. Pobřeží Samoi je plné korálových útesů, rybiček a vodních rostlin hrajících všemi barvami. Přespávali jsme také v místních fale, což jsou takové přístřešky na pláži, a ochutnali snad všechna typická jídla, z nichž nejlepší byli jehněčí knedlíčky keke mamoe a kokosová kaše koko esi.

Zastávka na Hawai

Zéland jsme opustili na konci září, ale naše cesta domů trvala čtyři týdny. První zastávkou byl Ohau Island na Hawaji. Tento pacifický stát patří USA, a kromě místních sopek je největší atrakcí Pearl Harbour, americká základna, kterou napadali Japonci během druhé světové války. Na Hawai jsme vyzkoušeli tradiční poke bowl, mísu salátu ze syrového tuňáka. Nechybělo ani šnorchlování a surfování na pláži v hlavním městě Honolulu.

Barevný Yucatán

Cesta po mexickém Yucatánu nabídla dobrodružství od začátku až do konce. Začali jsme ve městě Cancún, ale rychle jsme se přesunuli z turistických resortů do autentického Mexika. Mayské ruiny v Tulumu a Coba nás uchvátily a zaplavené jeskyně cenotes poskytly osvěžení v tropickém horku. Valladolid nás okouznil svou atmosférou a pestrobarevnými uličkami. Mérida nabídla bohatou kulturu a umělecké dědictví, které jsme si užili při večerních

představeních a procházce po městě. Na závěr jsme navštívili Bacalar a užili si relaxaci u bílomodré laguny. Celý výlet byl plný dobrodružství a nezapomenutelných zážitků, ale nejvíce budeme vzpomínat na pálivou mexickou kuchyni. Tacos, nachos, různě plněné kukuřičné placky, vajíčka huevos rancheros a limetková polévka supa de lima.

Šnorchlování v Belize

Naše putování přes Belize začalo vodním taxíkem z mexické pevniny na bariérový ostrůvek Caye Caulker, kde jsme mimo jiné strávili i jeden celý den šnorchlováním v mělkém moři plném barevných rybiček, rejnoků, sasanek, korálů a všelijakých potvor. Vrcholem dne bylo šnorchlování se žraloky vouskatými. Pak se ale naše plány změnily kvůli politickým nepokojům v Guatemale, což byl náš původní cíl. Rozhodli jsme se tedy prozkoumat další belizský ostrov San Pedro, a nakonec jsme se vrátili zpět do Mexika, abychom přeletěli do Kostariky.

Kostarická káva, sopky, tukani a lenochodi

Kostarika – Švýcarsko Střední Ameriky. Země pestrobarevné přírody a vynikající kávy, ale taky drahá a plná atrakcí pro turisty. Protože jsme neměli peníze nazbyt, rozhodli jsme se na pár dní dobrovolničit na kávové plantáži. Majitel Carlos se synem Jacobem nás seznámili s procesem výroby výběrové kávy od péče o kávové stromy, přes sběr až po samotné pražení. Kostarika však není jen země výborné i starbucksové přepražené kávy. Její pobřeží nabízí nekonečné možnosti, ať už jde o surfování na pláži Uvita, pozorování lenochodů, nosálů a tukanů v Národním parku Manuel Antonio nebo objevování mlžného lesa v NP

Monteverde. Kromě těchto míst jsme zavítali i k místním sopkám Arenal a Poás, ale co si budem, s místňáky mimo turistické atrakce je vždy lépe.

Niagary a síň NHL na závěr

Po 14 měsících a jednom týdnu jsme se přes Toronto vrátili domů z cesty kolem světa. V Torontu jsme ještě stihli omrknout nedaleké mohutné Niagarské vodopády, navštívili jsme i Síň

slávy NHL, ale pak už jsme s drobnými problémy kvůli zrušeným letům dorazili domů.

Ještě teď jsme plní zážitků z našich cest. Přejeme každému odvahu a šanci vyrazit do světa a zjistit, že se máme doma jako prasátka v žitě, že není na co si stěžovat. Tak hurá do toho!

LA

Více čtení na <http://lanacestach.blogspot.com>

Na krásnou již téměř jarní sobotu nám Marcel s instruktory připravil den plný velikonočních aktivit. Hned ze startu všechny děti vyfasovaly natvrdo uvažené vajíčko, o které se měly poctivě starat. Toto se nejlépe dařilo mladším holčičkám, které to vzaly smrtelně vážně a vajíčko zahřivaly buď v šátku či dokonce vlastním tělem, což bohužel někdy vedlo až k tomu, že jim z přemíry snahy ruplo. Ale činili se i kluci, kteří si zase některá svá vajíčka rozsedli. Ale úkol byl jasný – nasbírat na vajíčko co nejvíce koleček za nejlépe splněné úkoly.

Děti mezi sebou soutěžily v morseovce, paměti, ale i v náhodě. Nejvíce zapeklitý úkol však byl - uvařit křepelčí vejce buďte nad ohněm v sáčku nebo v plastovém kelímku. To se dvěma skupinkám s podporou vedoucích podařilo, takže odvážlivci mohli ochutnat první křepelčí vejce v životě. Dokonce dvě kolečka mohly děti získat v bojovce, na kterou se přihopkal podívat i samotný zajíc alias Tadeáš.

Ale samotný vrchol přišel až u památníku těsně před Hájem ve Slezsku, kdy postupně téměř všechny děti zarecitovaly básničku, kterou si samy vymyslely. Některé byly opravdu velice povedené a vtipné a netrumfnil je ani Jezus, který přišel s básničkou vymyšlenou umělou inteligencí.

Za celý den jsme ušli necelých 11 km, dobře se i občerstvili u Čertova mlýna a na nádraží jsme byli po zásluze všichni odměněni velikonoční nadílkou.

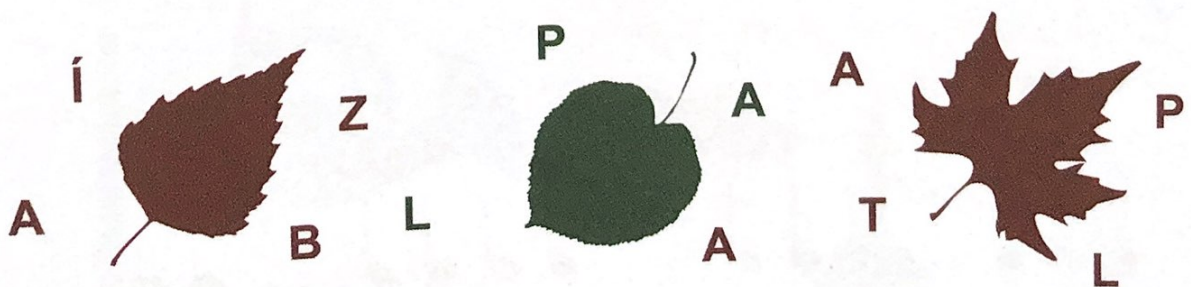
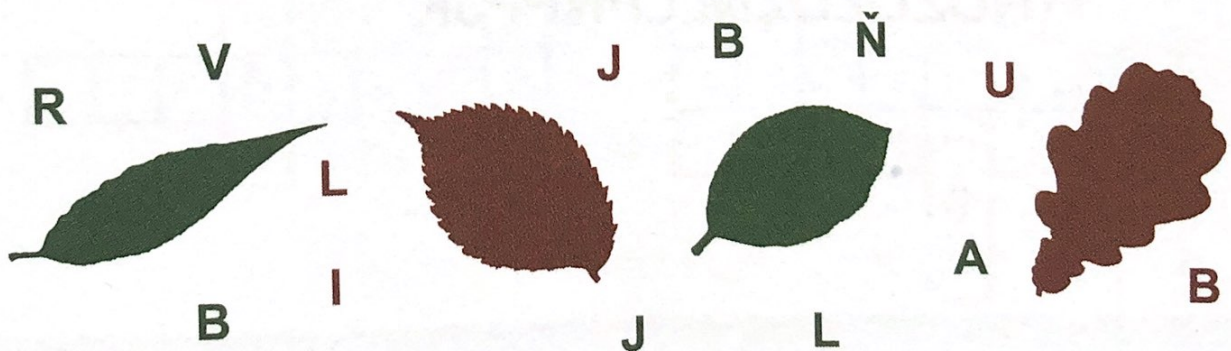
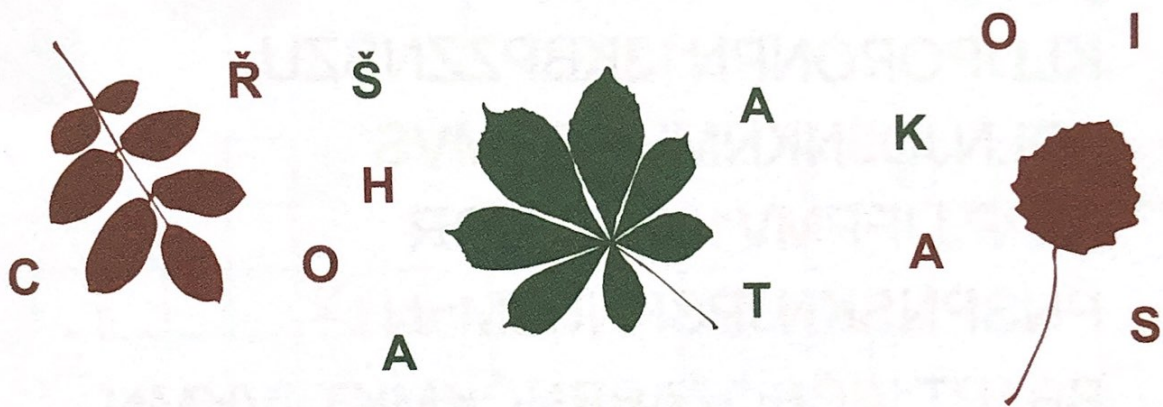
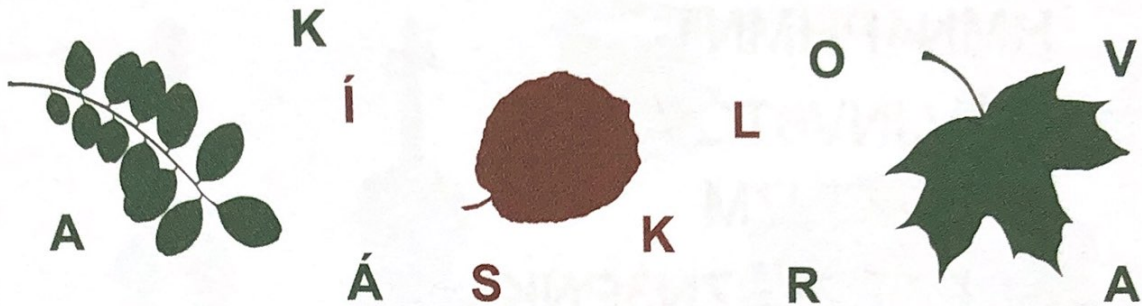
Tygrík

BOBROVA LISTOVÁ LUŠŤOVKA

Poznáš, kterým stromům patří tyto listy?
Pokud ano, tak pro tebe bude rozluštění šifry hračkou.
Správnou odpověď ti sdělí TeTe

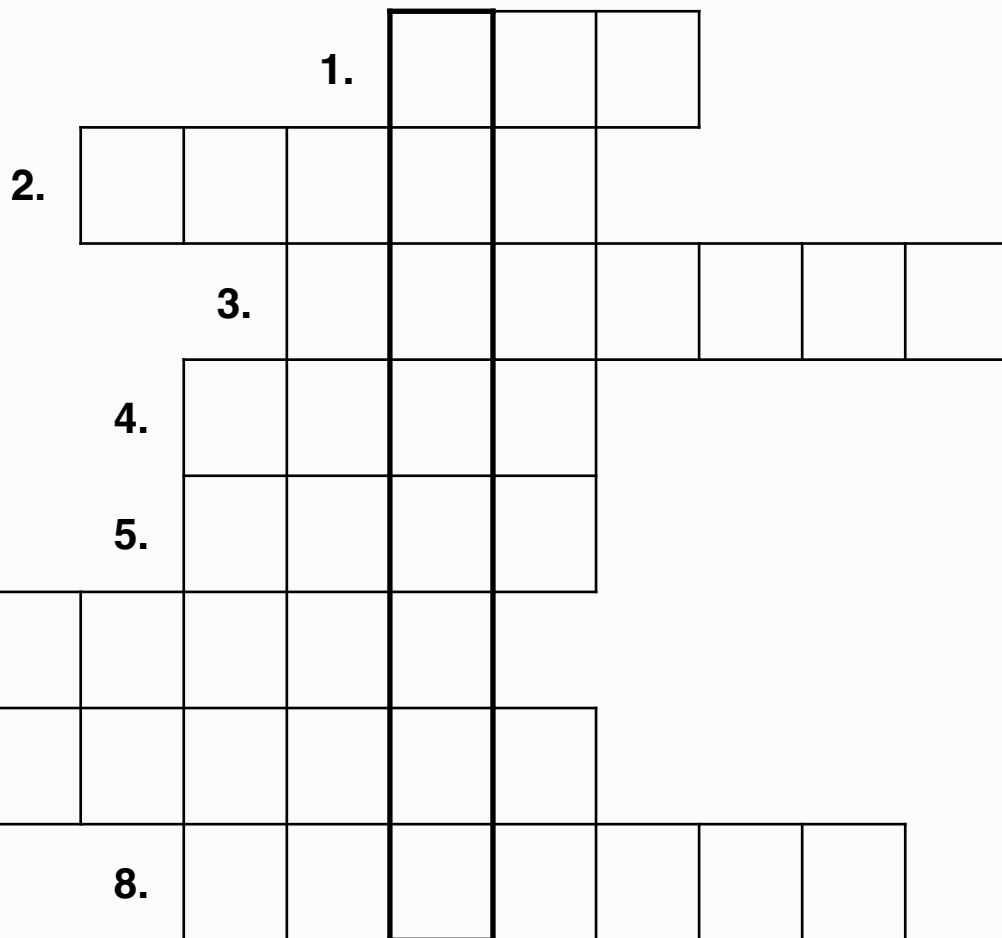
PTAČÍ KŘÍŽOVKA

Doplň do křížovky názvy ptáků a vylušti tajenku!
Správné řešení ti sdělí TeTe.

Nápověda:

1. nosič dětí
2. doktor stromů
3. sedmero bratrů
4. moudrá
5. druhá strana panny
6. anglicky raven
7. jedna jaro nedělá
8. lepší v hrsti

S
C
B
O
K
C

9				1			6	
6						8		
		4			9			
3		6		2	5	9		8
				8				
7		8	1	6		4		5
			3			5		
		2						7
	3			7				4

Zvládneš
vyluštít toto
středně těžké
sudoku?

Schválně si
zkus u toho
změřit čas a
pak jej
porovnat
s ostatními!

START:

KONEC:

VÝSLEDNÝ ČAS

.....

BOBRŮV JAPONSKÝ KOUTEK

ZROD ZEMĚ

JAMATAI

V DOBÁCH UTVÁŘENÍ VŠEHOMÍRA, KDY DUCHOVÉ KOSMICKÝCH PRINCIPŮ ZPLODILI SEDMERO GENERACÍ NEBESKÝCH BOHŮ, BYLA ODDĚLENA NEBEŠA OD VOD. NEBYLO JEŠTĚ ZEMĚ, JEN JAKÝCHSI NEPEVNÝCH HMOT, TAKOVÝCH ŠKRALOUPKŮ, JEŽ ZDÁNLIVĚ PŘIPOMÝNALY ZEMI JAK JI ZNÁME DNES. TEHDY NEBEŠTÍ BOHOVÉ POVĚŘILI ÚKOLEM SROUZENCE IZANAMI A IZANAKIHO: "DOTVORTE A ZHUSTĚTE DNEN PLOVUCÍ ŠKRALOUPEK ZEMĚ. TOŤ BUDIŽ VAŠE POSLÁNÍ."

PAK ZA TÍMTO ÚČELEM DVOJICE OBDRŽELA SKVOSTNÉ KOPÍ. OBĚ BOŽSTVA POTÉ STANULA NA NEBESKÉM MOSTĚ, SPOJNICÍ MEZI NAŠÍM A JEJICH SVĚTEM, SKLOPILA DNO SKVOSTNÉ KOPÍ, PONDŘILA JE DO PROUDÍCÍ VODY A ZAVÍŘILA JÍM. A HLE, KDYŽ KOPÍ POZVEDLA, SŮL, KTERÁ Z JEHO HROTU SKANULA, ZTUHLA V OSTROV. BOŽSTVA PAK SEŠTOUPILA Z NEBES. V MALÍČKÉM OKAMŽIKU SE ZAMILovali, JAK DO SVÉHO DÍLA, TAK DO SEBE NAVZÁJEM. SE ZÁPALEM V SRDCI POKRAČOVALI VE SVÉM BOŽSKÉM POSLÁNÍ A DALI SE DO PŘETĚŽKÉ, ZDLouHAVÉ PRÁCE....

POKUD SE NEBOJÍŠ VÝZEV, KTERÉ NEKONČÍ ZA HORIZONTEM, JSI ČESTNÝM JEDINCEM OCHOTNÝM OBĚTOVAT VŠECHNO PRO ÚSPĚCH?!
BUDUCNOST ZEMĚ JAMATAI ČEKÁ, BUĎ TOHO I TYSOUČÁSTÍ

A ZAPIŠ SE NA: WWW.KADAO.CZ

Opava

Moravskoslezský kraj

TÁBOR TOM 4207 KADAO OPAVA 30.6.-13.7.2024 ZBYSLAVICE

BOBR LUŠTÍ JAPONSKÉ TERMITY

Poznáš japonské výrazy?

Spoj čísla s písmeny a zapiš je ve správném pořadí do tajenky.

Správné odpovědi si sdělí LP a Stopař.

Samuraj

Daimjó

Klan

Onna-musha

Kami

Šógun

1

2

3

4

5

6

O

společnice s posláním
bavit zpěvem, tancem, či
hrou na hudební nástroj

Á

ženská obdoba
samuraje
(bojovníka)

T

posvátná a
zároveň nejvyšší
hora Japonska

B

obřadní
sebevražda mečem
pro zachování cti

Á

původní
japonské
náboženství

H

ten, kdo slouží; mužský
oddaný bojovník (buši),
příslušník válečnické
šlechty

U

kníže

N

spirituální duchovní
entita, od mocných
božstev po lokální
bůžky potůčků a
kamení

R

šlechtický rod

A

vojenský vládce

R

samuraj bez pána

7

Fudži

8

Šintoismus

9

Seppuku

10

Gejša

11

Rónin

TAJENKA: _ _ _ _ _

LOGO

ke

40 LETŮM

Ahoj kluci, holky, rodičové, kamarádi a další poporovatelé,

u příležitosti 40. výročí založení oddílu, jsme vás poprosili, abyste nám pomohli navrhnout logo. Přiznáme se, že jsme očekávali, že budeme zasypani spoustou vašich návrhů... bohužel jsme je obdrželi pouze 4. Víme, úkol to není vůbec snadný. Moc děkujeme holkám Ticháčkovic i Rozsivalovic, které jako jediné poslaly své návrhy. Očekávejte od nás drobnou a možná i sladkou odměnu:-) Vy ostatní si návrhy můžete prohlédnout a příště zkuste poslat svůj návrh i vy!

Redakce

Autorky návrhů: Julinka a Laurinka Ticháčkovy

Autorky návrhů: Kájka a Aduš Rozsivalovy

Tip na zajímavou výbavu nejen pro táboření

GUMICUK S KULIČKOU

Asi víte a možná ne, že při bivakování (spaní pod celtou) by měla být plachta hezky vypnutá aby vás v případě deště dobře chránila. Dá se to udělat mnoha způsoby. Já bych vám chtěl ukázat asi ten nejjednodušší. Tuhle super věc jsem našel v ACTIONU. Je to obyčejný gumičku s kuličkou na konci. Tahle věc je přímo určená k vypínání autoplachet. Stačí provléknout gumičku kovovým okem plachty a pak kolíkem připíchnout k zemi. Já ji používám, ale trochu jinak. Mám ho uchycení věcí na batohu. Bunda mikina, turistické hole, nebo jen lepší zajištění lahve s pitím. Ta to maličkost vám ulehčí práci s plachtou a přidrží vaše vybavení tam kde ho chcete. Dokonce se dělají ve více barvách. V ACTIONU mají sice jenom černý gumičuk, ale zato si můžete vybrat jestli červenou nebo černou kuličku.

VINC

BOBR HLEDÁ NOVÉ REDAKTORY

PŘIDEJ SE K NÁM A STAŇ SE BOBŘÍM REDAKTOREM!

Stačí, když napíšeš článek o schůzce, výpravě či jiné oddílové akci, vymyslíš lušťovku či nakreslíš komix a předáš svůj výtvar Medvědovi, nebo jej pošleš na e-mail bobr@kadao.cz a v dalším Bobrovi jej otiskneme.

Svým příspěvkem si navíc splníte v DESÍTCE úkol č. 91 - Reportér!

PŘIPRAVOVANÉ AKCE:

- JARNÍ VÝPRAVA - BŘEZINY (5.-7. 4.)
- PRAHA - VÍKEND S HROU TOM (26.-28. 4.)
- KADAR A ZKOUŠKA NOVÁČKŮ (1. 5.)
- FUN TOM (8.-12. 5.)
- KVĚTNOVÁ ODDÍLOVÁ VÝPRAVA (18.-19. 5.)
- PRŮVOD - OSLAVA 800 LET MĚSTA OPAVY (24. 5.)
- ČERVNOVÁ ODDÍLOVÁ VÝPRAVA (1.-2. 6.)
- HURÁÁÁ POD STANY - VÝPRAVA ODDÍLU (15.-16. 6.)
- LETNÍ STANOVÝ TÁBOR VE ZBYSLAVICÍCH (30. 6.-13. 7.)
- OUTDOOR 2024 - ŘEKY, KOLO A TREKY V ITÁLII, RAKOUSKU A SLOVINSKU (19.-31. 7.)
- 40. NAROZENINY KADAO 1984 - 2024 (5. 10.)